

Газета друкувалася у м.Гадячі Полтавської губернії з 1906 по 1919 роки, відновлена у 2024 році
Виходить один раз на тиждень, зазвичай по вівторках

<p>ч. 7 у поточному році</p>	<p>У Ч. 7: До 175-річчя з дня народження Нескореної «Олена Пчілка і Гадацький театр - від зерна до пагонів» Марія Рахмун; «Цибулівський сотник Марко Мамай - символ визвольної боротьби середини XVIII століття» Євген Букет; Літературна сторінка Людмила Таран-Пономаренко</p>	<p>ч. 1871 з 1906 року</p>
---	--	---------------------------------------

ДО 175-РІЧЧЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ НЕСКОРЕНОЇ

ОЛЕНА ПЧІЛКА І ГАДЯЦЬКИЙ ТЕАТР – ВІД ЗЕРНА ДО ПАГОНІВ

Частина III. Щедрі плоди

Вистава «Весняний ранок Тарасовий», написана Пчілкою самостійно у 1914-му була втілена на сценах Гадяча і Могилева-Подільського. Саме ця постановка і її головний герой тісно переплетуться з існуванням Гадяцького народного самодіяльного театру вже після смерті літераторки. Першим виконавцем ролі маленького Тараса став Олексій Боцула. Через роки він згадував про свою першу у житті ролю так: «Пам'ятаю, це було в 1914 році. Я тоді був учнем Гадяцької Вищої початкової школи. Одного разу до нас у клас прийшла вчителька Немирова і запропонувала піти в Народний дім, що був на той час осередком культурних заходів. Ми гуртом зайшли до невеликої зали для глядачів. Згодом з-за куліс до нас підійшла невисока на зріст, немолода вже, але досить жвава жінка. Це письменниця Олена Пчілка. Ми були трохи здивовані, бо вперше побачили живу письменницю. Але наше здивування вона хутко погамувала. Лагідно до нас привітавшись, запропонувала всім сісти і послухати одну з її п'єс «Весняний ранок Тарасовий». Авторка твору запропонувала декому із нас зіграти ролі діючих осіб п'єси. Мені дісталася роль юного Тараса. Олена Пчілка, як авторка дитячого священодійства, була і режисером і постановником...» (Записано на поч.70-х років Г.Шаньком). Гортаючи сторінки періодики, а саме «Будівник комунізму» за 1971 рік натрапляємо на допис Л. Полницької про збудований у 1912 році у Гадячі Народний дім. Тут же згідно авторської статті було створено

і драматичний гурток. «Гурткивці ставили «Сватання на Гончарівці», «Ой, не ходи, Грицю», а дитячий театр п'єсу Олени Пчілки «Весняний ранок Тарасовий». Тут виступав хор під керівництвом М. Лисенка».

Щодо гадяцької сцени і самого приміщення можна констатувати наступне. За твердженням дослідників «фронтон садиби Драгоманових виходив просто на соборний майдан міста», а від дому до театру Пчілка йшла хвилин п'ять. Враховуючи міські відстані і вже поважний вік Ольги Петрівни, можемо зробити висновок, що будівля

ної форми. Вхідні двері зі сходами розміщені на розі одного з кутів виступаючої вперед прибудови фасаду. Зліва від порогу два вікна, а між ними – пам'ятна дошка чи табличка. Пірамідальної форми дах по периметру опоясаний стічними ринвами з водовідводами на кожному куті. По обидва боки на даху забудови спостерігаємо два димарі. На жаль, світлина не дозволяє доповнити проекцію, розглянувши приміщення зусюдибіч. Дерев'яний штахетний паркан, що ним обгороджено будинок від вулиці, тягнеться углиб і зникає у перспективі. З цього можемо

Гадяч. Народний дім

знаходилася неподалік оселі. Велику базарну чи ярмаркову площу жінка не перетинала, бо на це знадобилося би багато більше часу. Отже, десь поруч мав бути той будинок, що пам'ятає перші її постановки. У книзі Тамари Скрипки «Родові гнізда Драгоманових-Косачів: їх устрій та культура» вміщено світлину з сімейного архіву Косачів за підписом «Приміщення театру у Гадячі». У правому нижньому кутку знімка є приписка «Гадяч. Театр». Архітектура одноповерхового будинку з кутовими добудовами постає перед нами у фас шістьма відритими високими вікнами видовженої прямокут-

зробити висновок, що дім не стояв осібно – поруч мали би знаходитися інші споруди або ж подвір'я, за ним же закріплене. Сама назва фотодокументу наводить на думку, що зображена на ній архітектурна будова була мало не призначеною для постановок любительського або й Косачівського театру у місті. Проте, не все так просто. Ідентичне зображення зустрічаємо у книгах В.Костюка за підписом «Приміщення Гадяцького музично-драматичного товариства». Створено останнє у 1904 році. Де ж гадяцькі любителі проводили постановки і концерти, якщо Народний дім за свідченням Л.Полницької

було збудовано лише у 1912-му? Історикиня і музеєзнавиця Олександра Шалагінова наводить іншу дату – 1900 рік і ця думка є слушною. Якщо тільки у Гадячі не відбувалося якихось інших перипетій чи влада не ліквідувала Товариство і перейменувала будинок у Народний дім. Проте, подібний варіант мало ймовірний, бо маємо свідчення, що наприкінці 1910-х років Гадяцьке музично-драматичне ще давало у цьому приміщенні «Мартина Борулю», «Назара Стодолю», «Матір-наймичку», «Хмару» та ін. Отже, говорити про окремих кін для драматичних постановок у місті чи театр Олени Пчілки у Гадячі (у значенні власного приміщення для демонстрації дитячих п'єс) не коректно. Народний дім тримав статус культурного осередку і у післявоєнні роки. На щастя приміщення збережено і донині, а розміщується воно на вулиці Лесі Українки. Будинок давно розквартировано і він є приватною власністю. Підтвердженням цьому є збережена домова книга, щоправда друга, бо першу списали за віком. Цікавими і важливими є свідчення власника будинку Сергія Липівця: «У великій кімнаті була сцена і бічні двері за нею для проходу. Липнина розетки на стелі, схоже, збереглася ще з тих часів. У кутку – велика ніч із металу. Сажка і попел від неї досі є на горіщі. Після того як сцену розібрали, якийсь час тут проживали робочі болгары, розміщувалася бухгалтерська чи статистична контора, а потім вузол радіозв'язку». (Записано М.Рахмун.)
Добре пам'ятає Народний дім іще одна його теперішня мешканка Тетяна Антюхова: «Раніше це була адреса «Площа Революції». Коли я була дівкою – то у цьому будинку проходили танці і інші заходи. Людей приходило багато, а

ті хто не поміщалися – були в коридорі. А оцю бруківку перед будівлею клали вже у 60-х, бо тут була ґрунтова дорога і багнока». (Записано М.Рахмун.)

Із краєзнавчого нарису А.Панасенка відомо, що у січні 1918 року при відділі народної освіти у місті створили театралізований колектив і його учасниками вже були колишні вихованці О.Пчілки. Є свідчення про те, що певний час Гадяцької любителі збиралися у колишньому кінотеатрі «Промінь». У 1931 році, по смерті своєї наставниці, саме Олексій Лу

ника вона неодноразово чула розповіді про Олену Пчілку, перші вистави. Режисерка була знайома з корифеями театру, працювала з акторами трупі О.Боцули вже після його смерті.

Посіяне Ольгою Петрівною у дитячі душі зерно все ж проросло і дало щедри плоди сьогоденню.

За висловом упорядниць і авторок вступної статті до видання «Олена Пчілка – дітям» мати шістьох дітей «прищеплювала любов до народної творчості, вчила їх розумітися на фольклорі та етнографії, формувала малку їхні естетичні смаки».

Виступ народного театру на фестивалі у Києві 1967 р.

квич Боцула, колись маленький дев'ятирічний Тарасик, уперше здійснив постановку «Платона Кречета» (О.Корнійчука). І на довгі роки майстер-аматор стане незмінним керівником Гадяцького театру районного будинку культури. У 1967 році на республіканському фестивалі у Києві самодіяльна трупа покаже виставу М.Кропивницького «Зайдиголова». Театр здобуде почесне звання народного, а його провідник – заслуженого працівника культури УРСР за заслуги у царині культури і мистецтва. Навколо режисера Боцули гуртуватимуться місцеві служителі Мельпомени, а він, у вільні від репетицій хвилини, мабуть, оповідатиме акторам про витоки театру, період його становлення і трохи про себе – маленького актора великої ролі.

У 1961 р. з появою у місті Будинку культури році потреба у Народному домі зникне. Репетиції і театральні вистави відбуватимуться вже у новому приміщенні. Березинею сучасного Гадяцького театру майже на сорок років стала Ніна Олексіївна Назаренко. Від колишнього керів-

Насправді ж, Олена Пчілка формувала естетичні смаки цілої нації, через вплив на не одне покоління маленьких українців. Її твори просякнуті любов'ю до країни, рідного краю та його мови, повагою до людей і, зокрема дітей до дорослих, сміливістю у відстоюванні моральних принципів, чітким означенням відповідей на вічні і не лише дитячі, а й загальнолюдські життєві питання, що стосуються понять добра і зла, справедливості, правди, віри і свободи. Важливої для Пчілки. Важливої для України. Важливої для нас, сучасних.

**Марія Рахмун,
старша наукова
співробітниця
Гадяцького історико-краєзнавчого музею**

**Цибулівський сотник
Марко Мамай –
символ визвольної боротьби
середини XVIII століття**

У XVIII столітті народна картина «Козак Мамай» набула особливого поширення і по-

пулярності завдяки колоритним легендам про відчайдушного гайдамаку, повстанського лідера у 1750 – 1751 роках, запорожця Марка Мамаю. Цей образ малював навіть Грицько Маляренко – відомий український живописець, який працював в іконописній майстерні Києво-Печерської лаври.

Варто зауважити, що документи середини XVIII століття зафіксували щонайменше п'ять ватажків, які користувалися прізвиськом, чи то повстанським псевдо Мамай. Але першим та найбільш популярним серед них був саме зухвалий Марко, який став легендою ще до того, як очолив гайдамаків, адже втік «із-під караулу московського».

Велике гайдамацьке повстання розпочалося ще в 1749 році на території захоплених московитами т.зв. «Задніпрських місць», які адміністративно належали Миргородському полку Гетьманщини (теперішні воєводства Речі Посполитої).

Російська влада, що придушувала це рушення, описувала Марка Мамаю як «известного», «главнейшого гайдамацького вора и разбойника». Цей штамп завжди вживався, ще й по декілька разів в одному документі, біля його імені у всіх тогочасних актових джерелах. Власне, за прізвиськом лідера й саме повстання називали в народі «Мамаївщиною».

Так, у липні 1749 року Миргородська полкова канцелярія через напади гайдамаків була змушена перенести ярмарки з містечка Цибулева до фортеці Глинськ. Повстанців очолював колишній сільський отаман нині неіснуючої Ухівки біля Цибулевого, козак Щербинівського куреня Марко Огир (Мамай), який того року на світлу неділю повернувся з Січі.

Наступного року житель «Польської України» Михайло Бойко свідчив: «отаман Мамай зібравши нас, оголошував, ніби

то він відпущений з паспортом від Коша за указом для розорення на Польщу, тож і нині збирається йти в Польську область у міста Мошни й Обухів».

У березні 1750 р. запорожці на чолі з Марком Мамаєм та Іваном Хвалунським зайшли в Чигиринський повіт Речі Посполитої. 18 червня під їхнім контролем перебували околиці Крилова, а 24-го, після 18-годинної облоги, було взяте містечко Мошни.

У липні 1750 р. Повстанські підрозділи Марка Мамаю та Гаврила Лисого захопили Чигирин, «взяли гармату та хлібу мішки зо три, спалили башти і винницю, та інші будівлі». З Чигирина Мамай пішов на Медведівку, де взяв дві бочки селітри.

Також цікаво, що зі своєї «бази» в лісі Чута Марко Мамай координував діяльність близько 20 інших повстанських підрозділів.

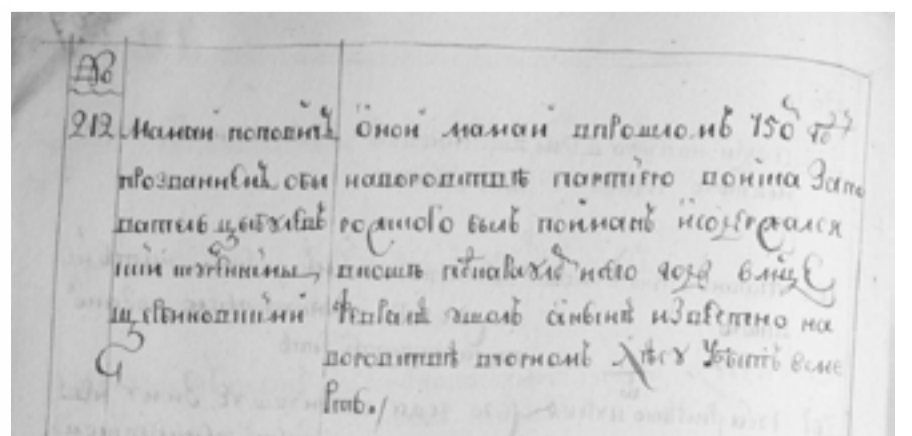
У збірнику «Гайдамацький рух на Україні в XVIII ст.» (1970) міститься протокол допиту Марка Мамаю, складений у Борисоглібському ландміліцькому полку в м. Кременчук, від 1750 року, з якого відомо, що: «Сего августа 1 числа известный вор и разбойник Марко Мамай под Черным лесом пойман, в Запорожскую Сечь привезен и содержится под крепчайшим караулом».

Донедавна не було відомо, що трапилося з Марком Мамаєм після того.

І лише цього року із нововиявленого в ЦДІАК України документу стало відомо, що: «Мамай Попович, обыватель Цибулевский и куренный Щербиновский, в прошлом 1750 году партией Войска Запорожского был пойман и содержался в Коше под караулом».

І сего года в месяце февраля ушел. А ныне (станом на 10.06.1751) известно в Черном лесу убит всмерть».

(Продовження читайте на четвертій сторінці)

ЛІТЕРАТУРНА СТОРІНКА

Людмила

Таран-Пономаренко

українська поетеса, перекладачка, громадська діячка.

Діапазон творчого доробку - від громадянської та інтимної лірики до гумористичних та сатиричних мініатюр у віршах і прозі для маленьких та дорослих. Має дві авторські збірки «Добротою живий білий світ» (2003) та «Норовистий Пегас» (2006). Її твори побачили світ у колективних збірках перекладів білоруської поетеси Інни Снарської «Дві землі — дві долі» та «Верескові пісні зорі». Вірші також увійшли до поетичних антологій «Калинове гроно», «Вишнева повінь», «Наш край», «Відроди Україну в собі», гумористичного «Сміхограю» та ін.

Вірші Людмили Таран-Пономаренко покладені на музику полтавськими композиторами Володимиром Карлашем, Анатолієм Ляховським, Богданом Стегнієм, Миколою Призовим, Петром Скубієм, Ольгою Хоманько, Геннадієм Непорадою, Михайлом Джаманом. А мелодії до кількох пісень написала сама поетеса, втілюючи свою мрію.

Займається краєзнавчою та громадсько-просвітницькою діяльністю. Член Національної спілки журналістів України та Полтавської спілки літераторів. Пропонуємо увазі читачів «Рідного краю» добірку віршів поетеси з її майбутньої збірки «Магма українських сердець».

ПАМ'ЯТЬ

І
Впродовж віків жорстоко,
підло, намертво
Косили люд і війни, і чума...
Та більшої біди, ніж
втрата пам'яті,
Вчить нас історія, — для
нації нема.
Допоки в пам'яті, яких батьків
ми діти
Й любові племін в серці
не погас,
Як найріднішим

будем дорожити —
Зась ворогові подолати нас!
І
Був козацького роду мій дід
І козацьке мав прізвище — ЛОСЬ.
На землі діда Тихона слід
В золотім перевеслі колось.
Він любив тебе, земле, любив
По-селянськи, у поті чола.
Свою долю із полем зріднив
І життя не жалів для села...
До ста літ був би ратаєм дід, —
Чорним круком на землю війна,
І від плуга — до зброї, в похід.
«Повернись!» — на
прощання синам.

Від козацького — наш родовід,
У серця ж досі пам'ять гримить:
Смерть поправши, під
Вітебськом дід
В бронзі вічно на варті стоїть...

ВЕРНІТЬ АРХІСТРАТИГУ
КРИЛА БІЛІ

Верніть Архістратигу
крила білі!
Чужі йому і чорні, й золоті...
З ним Світла Воїни, усі — і горді,
й смілі,
У кожній у Михайловій хоті.
Верніть Архістратигу білі шати:
Поки над Києвом возноситься
у чорних,
Від горя чорні і вдова, і мати,
Бо смерті досі не
спинились жорна.
Верніть Архістратигу
білі шати, —
Вже в тисячі збирає небо сотні,
Щоб змовкли,
захлинаючись, гармати.
Спинися, світе! Бо за
крок — безодня!!!

ДОБРОВОЛЬЦЯМ

Вдивляюся в кожне обличчя :
«Вертайтеся, хлопці, живими!»
Вони ж: «Батьківщина
нас кличе.
За волю її — в бій ми йтимем!».
...Молитви у кожному домі,
Де з житнього колоса й неба
Ростуть патріоти свідомі
І відсіч дають так , як треба.
Їх прагнення волі - єдине,
І дух, що сильніше гармати.
Ген волі від батька до сина
Під серцем освячує мати.
Нехай же затямлять чужинці
Й десятому вкажуть коліну :
КРУТОГО замісу українці
Боронять свою Батьківщину.
З щитами вернувшись додому,
Вже вільну будують Державу.
І - зась! - ні Пуйлу , і нікому
У нас не забрати це право

СТАНЬ ГІДНИМ , СВІТЕ!

СУЧасний світе! Ти
дотоластився!
Вже навіть Гітлеру
далеко до пуйла!
Ти ж — лиш “стурбований”...
Байдужістю знапастився.
Вже сумнів: жалість в тебе
чи й була?!!
Безумний світе! Досі
прикриваєшся:
“Щоб не почати
Третю світову”...
Вона вже тут... від неї
не сховаєшся:
Україну на твоїх очах рашисти
люто рвуть!
Прокинься, світе!
Весь, серцемільйонно!
Закрий нам небо,
діток захисти!!!
ТРИМАЄ УКРАЇНА
ОБОРОНУ,-
Так стань же, світе, гідним
Світла й ти!

ЛИШ ЛЮТЬ ЗАКИПАЄ...

Що завтра Україну чекає? Шу-
каю одвіту:
Боронять щоденно її наші донь-
ки й сини,
А орди рашистські все пруть,
сучоплеменні діти...
Невже “народжали” цих нелюдів
лиш для війни?
Їх, свинособак, наплодилось,
неначе черви,
Та в землю українську потвори
ці добривом ляжуть.
Хто може - вбивайте! Вбивайте
ординців москви - ,
“Хороших” там мало , уся їх мо-
сковія — вража!
Хто - зброєю, хто - допомогою,
правди словами -
Вбиваймо! Інакше безжально
уб'ють нас вони...
Війна ця сакральна: Добро й
підле Зло ворогами
В двобої зійшлись. Наше Світло
і рать Сатани.
Пощади рашистам немає, лиш
лють закипає,
Немає прощень і нема забуття
на віки
Їх злочинам звірським. Потвор
ТРИБУНАЛ вже чекає!
Земний трибунал! І пекельний
чекає таки!!!

ЛЮТИЙ

І
Капсула лютого. Капсула болю...
Це — в моїм серці. Назавжди
зі мною.
Нам ДНК лютим

бодем прошито...
Та перемаємо й будемо жити!
Жити! Заради усіх,
хто лишився,
Хто у бою ворогам не скорився.
Жити! А капсула люті і болю, -
То для нагадувань, що поле бою
Нині не тільки в окопі, а скрізь, -
Бодем українська
гартується міць.
І
Цей лютий — нескінченно.
Назавжди.
Він буде в березні зі мною.
В квітні.
Цей шрам незгойний лютої біди
Морозитиме нас і в
спеку літню...
Цей лютий уже вписано в геном.
Вкарбований у ДНК українців...
Весніє перемаємо за вікном,-
Хай щастям повниться ЖИТТЯ
по вінця!

ОДА СПОРИШУ

Було: саджала спориші,
А брат сміявся : “Ну й чудна!
Для себе жити поспіши,
Поглянь, яка навкруг весна!”
Мені ж задався той спориш:
Без нього вже і день — не день,
Не пишеться без нього вірш
І не співається пісень.
Мені ж хотілося стежин
Між споришів, що у росі,
І щоб найперші кроки син
Ступив назустріч в цій красі...
Тим споришем — якби могла-
Вквітчала б ним усенький світ,
Щоб вільно дихала й жила
Планета, зла позбувшись, бід.
В нім стільки сили. Неспроста
У спориша міцне коріння:
Крізь душ асфальти пророста
Із покоління в покоління.

УЖЕ ПОРА Б ЗАБУТИ ПРО
ЛЮБОВ...

Уже пора б забути про любов
І викреслить це слово
з лексикону,-
Та... солов'ї тривожать
душу знов,
Самотність тиші крають
безборонно.
Пощо їм смуток? Навкруги —
весна!
Й птахи такі
вितьохкують колінця,
Що й сам Господь про них,
мабуть, не знав,
Як щастя птахам наливав
по вінця.
Для щастя ж їм — лиш пару
і гніздо,
А ще — гаїв заклечане намисто,

Щоб проспівати разом «від» і «до»,
Залишивши потомство
голосисте.
А по весні повториться усе,
Бо так в природі завше
повелося:
Знов солов'їна пісня принесе
Надію в те, що досі не збулося.
Уже пора б забути... Про лю-
бов?
І викреслить це слово
з лексикону?
А солов'ї тривожать душу
знов...
А серцю - не накажеш,
аж до скону...

ПЕРЕДЧУТТЯ

Живу передчуттям любові,
Передчуттям весни в душі.
Скажи, яким чарівним словом
До себе ти приворожив?
Живу передчуттям любові,
І дива знову – вкотре - жду.
Постіль стелю тобі шовкову
Й чар-зілля в голови кладу.
Живу передчуттям любові,
Як річка повинню. Скреса,
Найтовщий лід скреса весною.
І я ще вірю в чудеса!

МРІЯ-ЛАСТІВКА

Лунає "Щедрик", й до нас
на свято
Знов мрія - ластівка прилетить,
Щоб рідним щебетом привітати
І нагадати в цю світлу мить :
"Відколи світу- з весною,
з квітом
Лік починають новим літам.
Лечу у весну гніздечко звити,
І щебетати - на радість вам.
Повірте, важко в морози люті
Припасти з щедриком
до вікна,
Тож мрію, що календар
забутий
Відновить космосом
нам весна.

І гени пращурів озовуться..."
Так. Ми, вкраїнці, живі, поки
Нам рідним "Щедриком" в
серце ллються
Живильні струмені крізь віки.

ВІДРОДИ УКРАЇНУ В СОБІ
Відроди Україну в собі, –
Першосутність, прадавнє
коріння.

Запитай у свого сумління:
Де й коли найрідніше згубив?
Запитай у сумління свого,
Чому плодяться знов яничари
І підступного розбрату чвари
Знов розпалюють бранний
вогнь.
Чом дружина твоя і сестра
В РІДНІМ домі і досі рабині?
А вони ж – споконвік Берегині
Того вогнища, що не згора.
Може, в тім і твоя є вина,
Що насилля розгулює світом,
Що зростають, мов покручі,
діти,
У чаду наркозілля й вина?
І розвіється сумнівів дим, –
За гріхи – неминуча розплата...
Воскресає днесь пам'ять
розп'ята:
«Україну – в собі – відроди!».

БУДЬМО!

Так будьмо, бо ми уже Є,
Ми тут до часів потопу...
Прислухайсь до нас, Європо:
Ми – серце гаряче твоє!
Так будьмо, бо ми уже Є,
Бо хто ти без нас, Росіє?!
Нам так повелів Месія:
Плече ми сусідське твоє.
Так будьмо, бо ми уже Є,
Бо як же без нас планета?
«Насилля порвіте тенета!» –
Козацький нам стяг виграє.
Так будьмо, бо ми уже Є:
В Європі, в росії, в світі.
В строю – і дорослі, і діти,-
Нам сонце свободи встає!
І все споконвік у нас Є,
І вродить земля багато,
Якщо проженем супостата,
Що кров українськую п'є!
Так будьмо, бо ми уже Є, –
Освячені вічністю Віча.
Майбутньому гляньмо у вічі
І стверджуймо ймення своє.
Бо Є Україна, Є!!!

**Цибулівський сотник
Марко Мамай –
символ визвольної бороть-
би середини XVIII століття**
(Закінчення, початок на
другій сторінці)

И сего года в месяце февра-
ле ушел. А ныне (станом на
10.06.1751) известно в Чер-
ном лесу убит всмерть».

Про його загибель розповідає
легенда, записана в с. Цибуле-
вому на Кропивниччині: «Сот-
ник Мамай зібрав загін проти
чужинців, які кривдили селян
і злочинно винищували ліси.
В одному з боїв біля Чутівсь-
кого лісу тяжко пораненого Ма-
мая взяли у полон. Страчено-
го ватажка для остраху селян
прив'язали до коня і протягли
через усе містечко, а тоді вки-
нули його тіло в яр. Люди вночі
розшукали тіло й поховали
його неподалік яру, який з тих
пір так і зветься — Мамаїв».
Про останні хвили життя Марка
Маяя також збереглася народ-
на дума, яку співав відомий ци-
булівський кобзар Корній Мазур:
*Як упав кінь під Мамаєм, мо-
скаль засміявся:
«От тепер-то, гайдамаче, ти
нам і попався».
Та до смерку це шабля козаць-
ка свистіла,
Вкривав Батько рідну землю та
й ворожим тілом,
Порубаний, постріляний, тяж-
ко боронитись,
Подай, джуро молоденький,
водиці напитись...
Мовчить джура, лежить
мертвий, кулями прошитий,
Козацькою китайкою швидко-
руч прикритий.
Озирнувся Мамай, баче, що сам
залишився,
Він за «сваху», за шаблюку,
обіруч схопився,*

*Боже рідний, Земле рідна, де й
сила взялася,
Аж до ранку біля Чути вража
кров лилася,
Знепритомнів... ледь живого
москалі схопили,
Аж до яру Цибулевого кіньми
волочили,
Та й скинули тіло рване вовкам
на поталу,
Засунуло ясне сонце та й за
чорнії хмари,
Не пішов в Сибір до лісу, не
пішов колодник,
Вдома згинув, в рідних травах
Цибулівський сотник!*

Над цим яром нині залізнич-
на станція «Мамаїв Яр». 2006
року тут було відкрито пам'ят-
ник Мамаю. Це кам'яна брила
з майстерно виконаним мозаїч-
ним зображенням козака-бан-
дуриста, що сидить по-ту-
рецьки й, очевидно, медитує.
Довкола – степові простори й
кручі Мамаєвого Яру, порослі
кучерявими кущами. Невдовзі
після відкриття пам'ятника
на символічній могилі Мар-
ка Маяя, що знаходиться на
протилежному боці мальов-
ничої балки, освятили хреста.

Євген Букет

Відповідає за редакцію –
Олексій Новіков

Рік видання
15-й

ОПОВІСТКА.
ПРИЙМАЄТЬСЯ ПІДПИСКА на 2024 рік,

52 №№
на рік

НА «РІДНИЙ КРАЙ»
Передплатний індекс **78394**
Газета виходить **один раз** на тиждень

1 місяць - 58 гривень;
2 місяці - 116 гривень;
3 місяці - 174 гривні;
6 місяців - 348 гривень;
Рік - 696 гривень.

Вартість предплати з урахуванням послуг Укрпошти.
З питань передплати звертатися до редакції та
відділень Укрпошти.

РІДНИЙ КРАЙ

Виходила з 1906 по 1919 роки, відновлена у 2024 році

Засновник – Товариство з обмеженою відповідальністю
«Редакція газети «Рідний край. Газета Гадяцького земства»
Ідентифікатор медіа № R30-0167 від 04 грудня 2023 р.
Передплатний індекс «Рідного краю» **78394**

Адреса в Інтернеті: <https://www.facebook.com/groups/grk2024>
Адреса редакції: 01001, Київ, вул. Софіївська, 23, офіс 2
Телефони: (044)279-22-73, (094)827-52-56
e-mail: 45338202@mail.gov.ua
«Рідний край» виходить раз на тиждень, у вівторок
Загальний наклад номера 500 примірників
(Перший завод 300 примірників)
УДК 908(477.53) (054) P49
ISSN 2786-9237 (print)
Електронна версія газети поширюється
на умовах ліцензії CC BY-SA 4.0.

Листування з читачами тільки на сторінках
газети.
Відповідальність за достовірність інформації
та реклами несуть автори та рекламодавці.
Набрано і зверстано у ТОВ «Редакція «РК. ГТЗ»
Надруковано у КП «Видавництво «Гадяч»
Гадяцької міської ради
Замовлення №6/